ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **F. K.,** zastoupená opatrovníkem Mgr. Milanem Janákem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie,** se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021, čj. KPRB-24595-29/ČJ-2021-060022-R, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2021, čj. 34 A 5/2021-25,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2021, čj. 34 A 5/2021-25, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému opatrovníkovi žalobkyně Mgr. Milanu Janákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v celkové výši **3 400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Hlídka cizinecké policie dne 8. 2. 2021 zkontrolovala na dálnici D2 v prostoru bývalého hraničního přechodu Lanžhot ve směru na Brno ložní prostor návěsu tahače (nákladního vozidla), v němž zjistila tři cizince, mezi nimi i žalobkyni. Žalobkyně nedisponovala ani cestovním dokladem (předložila pouze kopii cestovního pasu uloženou v mobilním telefonu, z níž cizinecká policie zjistila její totožnost), ani oprávněním k pobytu na území ČR. Při podání vysvětlení uvedla, že je Kurdka pocházející ze severu

Sýrie (u hranic s Tureckem) a snaží se dostat do Německa, v němž žije její manžel. Do nákladního vozu nastoupila v Srbsku za pomoci převaděče. Jelikož orgány cizinecké policie zjistily, že žalobkyně vstoupila na území ČR neoprávněně z území Slovenské republiky, v souladu s čl. 2 odst. 1 dohody mezi vládou ČR a vládou Slovenska o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publikované ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb. m. s. (dále „readmisní dohoda"), zaslaly slovenské straně žádost o převzetí žalobkyně. Slovenské orgány v odpovědi ze dne 10. 2. 2021 konstatovaly, že Slovensko žalobkyni (a ostatní cizince, s nimiž cestovala) nepřevezme, neboť na území EU cestovala ze Srbska a nebylo zjištěno, že by během tranzitu přes území Slovenska opustila zabezpečený nákladový prostor vozidla, v němž ji česká cizinecká policie nalezla. Jelikož tak nebylo možno žalobkyni předat na území SR bez zvláštních formalit ve lhůtě 48 hodin od jejího neoprávněného vstupu na území ČR a zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, rozhodl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím o zajištění žalobkyně podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále „zákon o pobytu cizinců") na 21 dnů za účelem jejího předání na území Slovenska podle readmisní dohody.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně. Namítala zejména, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zdali je účel zajištění (předání žalobkyně na území Slovenska) vůbec možno realizovat, neboť slovenská strana již na žádost o převzetí žalobkyně odpověděla, že ji nepřevezme. Existovala tak zcela konkrétní překážka předání, a to i v souladu s dřívější judikaturou krajského soudu a Nejvyššího správního soudu. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že žádost o převzetí opět podá, aniž by bylo jakkoliv zřejmé, na základě jakých skutečností či důvodů se domníval, že slovenská strana bude s opětovnou žádostí a převzetím žalobkyně souhlasit. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelný je i výrok o délce zajištění, neboť z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní kroky žalovaný za účelem předání žalobkyně podnikne, kdy opakovanou žádost pošle a v jaké lhůtě bude případné kroky směřující k jejímu předání činit. Dále žalobkyně zdůraznila, že je zranitelnou osobou, což žalovaný nijak nezohlednil. Je příslušnicí kurdské minority a prchá před válečným konfliktem v Sýrii, kde v minulosti mohla být vystavena vážnému násilí. V tomto směru měl tedy žalovaný posoudit, zdali je zajištění v jejím případě přiměřeným prostředkem. Měl povinnost zabývat se tím, zdali nepostačují alternativní opatření, zejména možnost umístit ji do „nevěžeňského" prostředí v Přijímacím středisku v Zastávce u Brna. Uložení zvláštních opatření však posoudil jako nemožné, a to s pouhým odkazem na údajnou nevěrohodnost žalobkyně z důvodu jejího vstupu na území ČR bez potřebných dokladů a víz. S ohledem na okolnosti jejího odchodu z vlasti však neměla možnost si potřebné dokumenty obstarat.

[3] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Ve vztahu k námitce o nemožnosti předání žalobkyně na území Slovenska podle readmisní dohody dospěl k závěru, že žalobkyně pouze spekuluje, že její předání nebude realizovatelné. Žalovaný slovenské orgány opětovně požádal o její převzetí, podmínky podle readmisní dohody byly naplněny, a přestože slovenská strana na žádost do vydání rozsudku krajského soudu nezaslala žádnou odpověď, žádná skutečnost nenasvědčuje tomu, že by Slovensko závazky plynoucí z readmisní dohody neplnilo anebo žádost nevyřizovalo. Negativní odpověď na původní („neformální") vyrozumění učiněné ve lhůtě 48 hodin od vstupu žalobkyně na území ČR nelze brát za závaznou. Předání žalobkyně nebylo možno přes veškerou

snahu orgánů cizinecké policie uskutečnit v uvedené lhůtě 48 hodin, proběhne tedy po akceptaci opakované („formální“) žádosti o její převzetí slovenskými orgány. Krajský soud se ztotožnil s tím, že zajištění cizince musí trvat co nejkratší dobu a pouze tehdy, jsou-li činěny úkony směřující k realizaci jeho vycestování (předání), podle soudu však žalovaný mohl pouze urgovat vyřízení druhé („formální“) žádosti. Délka zajištění byla stanovena s ohledem na předpokládané dodržení lhůty na odpověď slovenské strany a dobu, po níž je zajištění žalobkyně nutné před jejím předáním na Slovensko. V tomto je stanovená doba 21 dní zcela postačující k realizaci účelu, pro nějž byla žalobkyně zajištěna, přičemž ze zjištěných okolností není zřejmé, že by účel zajištění mohl být zmařen. Takovou skutečnost nemůže představovat ani několikadenní prodleva příslušných slovenských orgánů s odpovědí na „formální“ žádost o převzetí. S námitkou žalobkyně ohledně jejího postavení jakožto zranitelné osoby nelze podle krajského soudu souhlasit, neboť odkazuje na specifický režim těchto osob v řízení o mezinárodní ochraně, v němž se nenachází (žalobkyně o žádnou z forem mezinárodní ochrany nepožádala). Zároveň netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by její „zranitelnost“ plynula. Účelem zajištění žalobkyně je její předání na Slovensko, případné námitky vztahující se k možnému návratu do země původu jsou tedy relevantní až pro řízení na Slovensku anebo v jiném státě. Ani ve vztahu ke zvláštním opatřením žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro které by o jejich využití bylo možno uvažovat. Žalobkyně při podání vysvětlení uvedla, že má v plánu odcestovat do Německa za svým manželem, který žije v Hamburku. I proto bylo v jejím případě uložení zvláštních opatření nereálné, neboť má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Na území ČR navíc nemá hlášený pobyt, zajištěno žádné ubytování, adekvátní finanční prostředky, ani zde nežije žádný z jejích příbuzných či známých, který by ji s plněním podmínek souvisejících s dodržováním zvláštních opatření pomohl. Proto byla důvodná obava, že by uložení zvláštních opatření ohrozilo výkon jejího předání slovenským orgánům, a tedy by se zcela minulo účinkem. Její umístění v Přijímacím středisku v Zastávce u Brna nebylo možné, neboť jde primárně o zařízení sloužící žadatelům o udělení mezinárodní ochrany, o kterou žalobkyně nepožádala. Nadto soud dodal, že ZZC Bělá – Jezová, v němž byla žalobkyně zajištěna, je uzpůsobeno i pro pobyt zranitelných osob.

II. Kasační stížnost

[4] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí kasační stížností. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost uvádí, že je stěžovatelka neznámého pobytu, kasační stížnost za ni podal zmocněnec, který ji zastupoval na základě plné moci v řízení před krajským soudem (Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.), a důvody kasační stížnosti na základě výzvy soudu doplnil opatrovník (uvedený v záhlaví tohoto rozsudku), který jí byl ustanoven za účelem ochrany jejích práv a který je zároveň advokátem.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka zejména namítá, že pro vydání rozhodnutí o jejím zajištění za účelem předání na Slovensko nebyly dány podmínky, neboť účel tohoto rozhodnutí byl již v době jeho vydání nerealizovatelný. Tuto otázkou krajský soud posoudil nesprávně. Slovensko již v odpovědi na první („neformální“) vyrozumění o jejím předání uvedlo, že žalobkyni ani s ní cestující cizince nepřevezme. Readmisní dohoda upravuje dva různé režimy předání cizince, a to podle toho, zdali žádající strana stihne informovat orgány dožádaného státu ve lhůtě 48 hodin, anebo nikoliv. Tato dohoda nijak

neupravuje situaci, kdy přijímající stát odmítne cizince převzít na základě vyrozumění učiněného ve lhůtě 48 hodin od jeho vstupu na území. Z readmisní dohody neplyne, že pokud na „neformální“ vyrozumění o převzetí podle čl. 2 odst. 5 přijímající strana reaguje negativně, má žádající strana za nezměněných skutečností možnost podat formální žádost o převzetí cizince. Rovněž z této dohody neplyne, že by negativní reakce na původní vyrozumění o předání byla nezávazná, jak uvedl v nyní napadeném rozsudku krajský soud. V jiném, avšak skutkově téměř totožném případě, dospěl tentýž krajský soud (rozsudek rovněž ze dne 4. 3. 2021, čj. 33 A 7/2021-25) ke zcela opačnému závěru ohledně (ne)formálnosti povahy vyrozumění podle čl. 2 odst. 5 readmisní dohody. Uvedl, že readmisní dohoda žádné takové postupy nerozlišuje a navazující postup žalovaného není touto dohodou nijak regulován, lze jej přirovnat k tzv. remonstraci prováděné v režimu dublinského systému. Dodal, že sotva lze takový postup označit za „formální“.

[6] V nyní projednávané věci představuje odmítnutí převzetí stěžovatelky zcela klíčovou skutečnost pro možnost omezení její svobody, které nesmí být svévolné a musí být podřízeno dobré víře, že dojde k naplnění účelu takového omezení (v tomto případě zajištění stěžovatelky). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí rozhodnutí o zajištění cizince obsahovat úvahu o tom, že jej lze realizovat, tedy v případě zajištění za účelem předání podle readmisní dohody musí být rozhodnutí odůvodněno v tom smyslu, jestli k takovému předání vůbec může dojít. Zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy však nesmí být automatismem, žalovaný by k němu měl postupovat pouze ve výjimečných a odůvodněných případech. Také musí obsahovat odůvodnění, proč předání nebylo možno uskutečnit bez nutnosti zajištění ve lhůtě 48 hodin, a jaká konkrétní překážka takovému postupu bránila. V době vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatelky existovala zcela konkrétní překážka, která bránila jejímu předání ve lhůtě 48 hodin. Touto překážkou byla negativní odpověď slovenské strany na vyrozumění o převzetí. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o jejím zajištění neuvedl, z čeho dovozuje, že by slovenská strana měla svůj původní postoj v případě opětovně zaslané („formální“) žádosti přehodnotit. Proto nemohl být v dobré víře, že k realizaci účelu zajištění (předání stěžovatelky) dojde. Její zajištění bylo ostatně následně ukončeno, aniž by k jejímu předání na Slovensko došlo. Stěžovatelka má však za to, že zajištěna být vůbec neměla, neboť od počátku chyběl reálný předpoklad jejího předání. Ke stejnému právnímu závěru dospěl krajský soud kromě výše již citovaného rozsudku čj. 33 A 7/2021-25 i v jiných skutkově téměř totožných věcech, a to v rozsudcích ze dne 11. 12. 2020, čj. 41 A 69/2020-46, ze dne 15. 12. 2020, čj. 33 A 63/2020-51, či ze dne 29. 12. 2020, čj. 32 A 65/2020-42.

[7] Dále stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné ve vztahu ke stanovené délce doby zajištění a k tomu, jakým způsobem žalovaný dospěl k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných kasačních důvodů a zkoumal také, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud považuje v první řadě za nezbytné uvést, že byť stěžovatelka v kasační stížnosti vytyčila, v čem shledává její přijatelnost, nyní napadený rozsudek krajského soudu byl vydán 4. 3. 2021, tedy přede dnem nabytí účinnosti novelizace § 104a s. ř. s. rozšiřující rozsah věcí, u nichž je (ne)přijatelnost posuzována (od 1. 4. 2021). Nejedná se ani o věc, u níž se nepřijatelnost zkoumala před tímto datem (*kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany*, srov. § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021). Takové posouzení se tedy na nyní projednávanou věc nevztahuje. Dále je namístě zdůraznit povahu kasační stížnosti jako opravného prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského správního soudu. Podle § 104 odst. 4 věta první s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103*. V § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou pak uvedeny důvody, kvůli nimž lze kasační stížnost podat. Byť je jedním z důvodů [písm. b)] i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, vždy je třeba odůvodnění kasační stížnosti koncipovat primárně jako rozporování toho, jakým způsobem se s konkrétními vznesenými žalobními námitkami krajský soud vypořádal (anebo je vypořádat opomněl). Proto je třeba posoudit jako nepřípustné námitky směřující výhradně do namítané nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, aniž by stěžovatel vznesl argumentaci proti způsobu, jakým se s těmito již dříve uplatněnými námitkami vypořádal krajský soud. Z tohoto důvodu se tedy v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud nezabýval tím, zdali je nepřezkoumatelný závěr žalovaného ohledně stanovené délky zajištění a nemožnosti přijetí zvláštních opatření, neboť těmito námitkami se již zabýval v napadeném rozsudku krajský soud, konkrétně na ně reagoval, nicméně stěžovatelka tyto jeho dílčí závěry nijak nezpochybňuje a nereaguje na ně.

[12] Nejvyšší správní soud se tedy mohl zabývat pouze námitkami vztahujícími se k otázce realizovatelnosti předání stěžovatelky na Slovensko. Krajský soud ve vztahu k této námitce fakticky převzal závěry žalovaného, podle něhož vyrozumění o převzetí stěžovatelky zaslané slovenským orgánům je pouhou neformální žádostí a negativní odpověď odmítající převzetí stěžovatelky není jakkoliv závazná. Zároveň uvedl, že pro zdůvodnění nutnosti zajištění stěžovatelky za účelem jejího předání na Slovensko postačuje – i přes dřívější negativní odpověď slovenské strany – pokud žalovaný podal opakovanou („formální“) žádost o její převzetí, na kterou Slovensko ke dni vydání rozsudku ve věci nereagovalo. Stěžovatelka k tomu namítá, že krajský soud se nijak nevypořádal s odkazy na odlišné judikatorní závěry, které v žalobě (stejně jako nyní v kasační stížnosti) uplatnila, a skutkově totožnou věc rozhodl opačně. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení toho, zdali se krajský soud dostatečně vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami, tedy tím, zdali jsou jeho závěry v tomto ohledu dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 475/2005 Sb. NSS, anebo ze dne 12. 7. 2007, čj. 3 As 4/2007-58).

[13] Nejprve je třeba uvést, že stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje mj. i na výše uvedený rozsudek krajského soudu čj. 33 A 7/2021-25, který byl vydán v tentýž den jako nyní přezkoumávaný rozsudek (4. 3. 2021). Přestože by bezpochyby bylo žádoucí, aby krajský soud (resp. jednotliví samosoudci) sjednotil svou rozhodovací praxi, tím spíše, jde-li o zcela totožné právní otázky v případě společně cestujících a zajištěných cizinců (krajský soud v tomto jiném řízení přezkoumával rozhodnutí o zajištění jednoho z cizinců, kteří společně se stěžovatelkou cestovali stejným nákladním vozidlem a kterého Slovensko

taktéž odmítlo převzít), nelze mu v nyní projednávané věci vyčítat, pokud jiný senát (soudce) téhož dne vydal rozsudek založený na odlišném posouzení věci, s čímž se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal. Podstatné však je, že stěžovatelka již v žalobě odkazovala na dřívější rozsudky téhož krajského soudu (čj. 41 A 69/2020-46 ze dne 11. 12. 2020 a čj. 33 A 63/2020-51 ze dne 15. 12. 2020). Toho si byl krajský soud v nyní projednávané věci vědom, neboť odkazy na tyto rozsudky zmínil i ve shrnutí žaloby, a to vč. citace obsažené v žalobě. V tomto shrnutí uvedl, že z prvního výše označeného rozsudku vyplývá, že *„zajištění cizince za účelem jeho předání je však v takovém případě možné, pouze pokud žalovaná v rozhodnutí řádně zdůvodní, z čeho dovozuje, že i přes počáteční nesouhlas přijímacího státu existuje reálná možnost, že k předání cizince může dojít*". Dále uvedl, že z druhého označeného rozsudku plyne, že *„pokud totiž přijímací stát projeví nesouhlas s převzetím cizince, pak nelze bez dalšího považovat za reálný předpoklad, že se předání cizince uskuteční*".

[14] Ani jedním z těchto rozhodnutí se však při samotném posouzení žaloby krajský soud nijak nezabýval a s jejich závěry se nevypořádal, přestože na ně stěžovatelka již v žalobě výslovně odkazovala. V obou těchto věcech šlo o skutkově velmi obdobné případy a shodné rozhodné právní otázky (možnost zajištění cizince za účelem předání na Slovensko, pokud slovenské orgány před vydáním rozhodnutí o zajištění odmítly v odpovědi na „neformální" vyrozumění cizince převzít z důvodu, že přes území Slovenska pouze „tranzitoval"). Zároveň krajský soud v obou těchto věcech napadená rozhodnutí o zajištění zrušil (stejně jako v pozdějším rozsudku čj. 33 A 7/2021-25). Učinil tak z důvodu, že pokud slovenské orgány před vydáním rozhodnutí o zajištění zaslaly české straně nesouhlas s převzetím daného cizince podle readmisní dohody, předpoklad uskutečnění jeho předání nelze bez dalšího považovat za reálný, neboť není zřejmé, že k předání vůbec může dojít. Dodal, že v takovém případě je zajištění svévolné a není založeno na dobré víře, že dojde k dosažení jeho účelu, proto jej za těchto okolností nelze zdůvodnit předáním cizince podle readmisní dohody. Pokud se tedy krajský soud v nyní napadeném rozsudku nevypořádal s výslovným odkazem na dřívější judikaturu téhož soudu týkající se shodných právních otázek, a bez bližšího zdůvodnění svého odlišného právního názoru rozhodl v naprostém rozporu s ní, opomněl podstatnou část žalobních námitek. Krajský soud v projednávané věci převzal bez dalšího argumentaci žalovaného, podle níž účel zajištění (předání na Slovensko) je v případě stěžovatelky realizovatelný, neboť česká strana podá opětovnou „formální" žádost o její převzetí a předchozí odpověď slovenských orgánů není závazná. Učinil tak i přesto, že již v době jeho rozhodování existovala judikatura téhož krajského soudu, podle níž nelze v takové situaci považovat bez dalšího účel zajištění (předání cizince) za realizovatelný. Na tuto judikaturu stěžovatelka v žalobě výslovně odkazovala ve spojitosti s tím, že jsou v jejím případě dány překážky readmise na Slovensko. Ve shrnutí žaloby obsaženém v odůvodnění rozsudku sice soud danou námitku popsal a označená rozhodnutí i zčásti citoval, avšak v odůvodnění se jí nijak dále nezabýval. Tím zatížil rozsudek ve věci vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., viz výše uvedený rozsudek NSS čj. 1 Afs 135/2004-73].

[15] Tento závěr sám o sobě vede k nutnosti zrušení nyní napadeného rozsudku, neboť se krajský soud nevypořádal s konkrétně vzneseno u žalobní námitkou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne povinnost správních soudů vypořádat se s odkazem žalobce na jiné soudní rozhodnutí (tím spíše, jedná-li se o skutkově a právně

obdobnou věc), a to alespoň takovým způsobem, aby bylo patrné, proč takový odkaz soud nepovažuje pro danou věc za relevantní a proč na případ žalobce dle jeho názoru nedopadá (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 Afs 83/2012-46). Byl-li takový odkaz na rozhodnutí soudu v jiné věci vznesen již v žalobě, Nejvyšší správní soud nemůže být (s ohledem na povahu kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku) prvním, kdo se jím bude věcně zabývat (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, čj. 1 As 352/2016-36). Zároveň je nutno říci, že krajské soudy nejsou vázány vlastní judikaturou (anebo judikaturou jiných krajských soudů); pokud například krajský soud pochybil ve své starší judikatuře, nemůže to mít za následek, že je svým pochybením vázán i v dalších případech (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, čj. 2 As 38/2011-70). Takové rozdílné rozhodování je však vysoce problematické tehdy, děje-li se nereflektovaně – tedy pokud se později rozhodující senát či samosoudce krajského soudu argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či by mu znám být mohl a měl (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2007, čj. 2 As 94/2006-51, č. 1424/2008 Sb. NSS, anebo ze dne 3. 6. 2020, čj. 1 As 70/2019-22). Jistě tedy není vyloučeno, aby krajský soud ve věci stěžovatelky vysvětlil, že s ohledem na okolnosti dané věci se určitá judikatura (zde závěry téhož soudu v jiných věcech) nedá aplikovat. Krajský soud tak ovšem v dané věci neučinil.

[16] K výše uvedenému kasační soud dodává, že v době rozhodování krajského soudu již žalovaný obdržel druhou negativní odpověď slovenských orgánů (ze dne 17. 2. 2021), v níž podrobně popsaly, proč stěžovatelku podle readmisní dohody nepřevezmou, jak plyne z obsahu správního spisu. S ohledem na krátkou lhůtu, jíž byl krajský soud při přezkumu rozhodnutí o zajištění vázán, nelze v tuto chvíli postavit najisto, zdali měl při rozhodování k dispozici zcela úplný správní spis vč. této odpovědi slovenské strany, anebo nikoliv. Z obsahu spisu krajského soudu plyne pouze tolik, že mu byl správní dne 23. 2. 2021 předložen. Tak či onak je však v tuto chvíli nepochybné, že pokud krajský soud na několika místech odůvodnění napadeného rozsudku odkazoval na skutečnost, že tvrzení stěžovatelky ohledně nerealizovatelnosti jejího předání jsou pouze spekulativní, neboť slovenská strana ke dni vydání rozsudku na druhou žádost o její převzetí neodpověděla, a tedy ji nezamítla, nezakládaly se tyto závěry na skutkovém stavu, jak ke dni vydání nyní napadeného rozsudku plyne z obsahu správního spisu. Naopak je nutno uvést, že v době jeho vydání již byla stěžovatelka ze zajištění propuštěna (dne 26. 2. 2021), neboť v návaznosti na druhou negativní odpověď ze strany slovenských orgánů žalovaný dospěl k závěru, že její předání podle readmisní dohody nebude moci být uskutečněno. Naopak v jejím případě správní orgány zahájily řízení o správním vyhoštění. Je tak nepochybné (ačkoliv s ohledem na krátké lhůty rozhodnutí ve věci částečně pochopitelné), že pokud krajský soud odkazoval na kroky, které žalovaný podnikl za účelem realizace předání stěžovatelky po dni vydání rozhodnutí o jejím zajištění, nejsou tyto jeho závěry souladné s obsahem správního spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Bude tedy na něm, aby se především vypořádal s žalobními námitkami spočívajícími v odkazu na dříve vyslovené závěry téhož soudu ohledně požadavků

na odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince v situaci, kdy je správnímu orgánu známo, že přijímající stát odmítá cizince převzít podle readmisní dohody.

[18] Krajský soud rozhodne v dalším řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 2. 6. 2021, čj. 8 Azs 142/2021-22, jako opatrovníka Mgr. Milana Janáka, advokáta, neboť stěžovatelka byla neznámého pobytu a nedařilo se jí doručovat písemnosti za účelem rozhodnutí o jejím návrhu na ustanovení zástupce. Ustanovenému opatrovníkovi přísluší za zastupování stěžovatelky odměna (náklady nese stát). Opatrovník ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti, resp. doplnění jejích důvodů [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ačkoliv mu podle účinného znění § 9 odst. 5 advokátního tarifu má za tento úkon příslušet odměna ve výši 500 Kč, Nejvyšší správní soud přihlédl k tomu, že Ústavní soud nálezem ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 17/21, vyslovil neústavnost tohoto ustanovení a zrušil jej ke dni vyhlášení daného nálezu ve Sbírce zákonů. Ačkoliv tento nález doposud nebyl ve Sbírce zákonů publikován (a tedy označené ustanovení advokátního tarifu nebylo zatím účinně zrušeno), Nejvyšší správní soud se jej v této věci rozhodl s ohledem na závěr Ústavního soudu o jeho neústavnosti neaplikovat (k tomu srov. *a contrario* čl. 95 odst. 1 věta před středníkem Ústavy) a ustanovenému opatrovníkovi přiznal odměnu ve stejné výši, v jaké by příslušela zástupci, resp. ustanovenému zástupci. Opatrovníkovi stěžovatelky tedy za úkon právní služby přísluší odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Z databáze ekonomických subjektů Ministerstva financí ARES vyplývá, že opatrovník stěžovatelky není plátcem DPH. Opatrovníkovi se tedy přiznává odměna za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3 400 Kč. Tuto částku mu NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. listopadu 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu